

Til nr. 37.

Bestemmelsen svarer til nr. 4 i betænkning nr. 773. Betækningsudkastets § 248 a, stk. 3, hvorefter både kendelse og dom efter § 248 a, stk. 2, skal kæres og ikke ankes, erstattes dog af bestemmelserne i lovforslagets § 369, stk. 3, § 389 og 391, stk. 2, jfr. også bemærkningerne under nr. 34 til betækningsudkastets § 233.

Til nr. 38.

Bestemmelserne, der med de i bemærkningerne til de enkelte bestemmelser nævnte ændringer svarer til § 1, nr. 19, i betænkning nr. 698, omhandler sammenlægning og adskillelse af krav. De afløser dels de gældende regler i kapitel 23 om forening af flere krav under samme retssag, dels kapitel 34 om intervention og tilstævning af tredjemand i landsretssager i 1. instans. Herudover indeholder forslagens kapitel 23 regler til afløsning af de gældende bestemmelser i §§ 231, 280, 286, 294 og 295. Efter forslaget udvides adgangen til sammenlægning af flere krav under samme retssag, bl. a. således at kravene med hensyn til værneting, saglig kompetence og konneksitet (d.v.s. at kravene hidrører fra samme retsforhold) lempes, og således at der – i modsætning til den gældende retsplejelov – åbnes adgang til adcitation fra sagsøgtes side (d.v.s. at sagsøgte ved stævning inddrager en tredjemand som ny part i sagen ved siden af de oprindelige parter).

Forening af flere krav under samme sag indebærer betydelige procesøkonomiske fordele, men kan dog også medføre ulemper, navnlig forsinkelse af pådømmelsen af et åbenbart krav, der er sammenlagt med et tvivlsomt krav. Ulemper af sidstnævnte art er i forslaget søgt imødegået ved at hjemle retten adgang til at udskille et enkelt krav til særskilt forhandling (lovforslagets § 253).

I øvrigt henvises til de udførlige bemærkninger til forslaget i betænkning nr. 698, side 75–117.

Til § 249.

Med de nedenfor omtalte ændringer svarer bestemmelsen til § 249 i betænkning nr. 698.

I *stk. 3, 1. pkt.*, er foretaget en redaktionel ændring i forhold til udkastet i betænkning nr. 698, jfr. herved også affattelsen af lovforslagets § 250, stk. 4, 1. pkt. Bestemmelsen sigter alene til forholdet mellem landsret og byret, jfr. henvisningen til § 227.

Bestemmelsen i *stk. 3, 3. pkt.*, er ny i forhold til betækningsudkastet. Begrundelsen for bestemmelsen er, at det i visse tilfælde vil være u hensigts-

mæssigt, om hovedkravet skal forblive ved underretten, mens modkravet henvises til landsretten. Som eksempel kan nævnes, at en entreprenør anlægger sag mod en bygherre til betaling af den resterende entreprisedsum, 10.000 kr., og bygherren fremsætter et modkrav på 100.000 kr. vedrørende mangler ved entreprenørens arbejde. Reglen kan medføre, at et hovedkrav, der hører under de almindelige domstole, kommer til behandling ved en særlig domstol, f. eks. Sø- og Handelsretten. Denne løsning forekommer dog ubetænkelig, da afgørelsen af, om hovedkravet skal afgøres af en særlig domstol, vil blive truffet af en almindelig domstol.

Til § 250.

Stk. 6 i betækningsudkastet er ikke medtaget i lovforslaget. Også uden en sådan bestemmelse måtte man komme til det samme resultat, hvorfor bestemmelsen må anses for overflødig.

Til § 251.

Med den nedenfor omtalte ændring i stk. 1 svarer bestemmelsen til § 251 i betænkning nr. 698. *Stk. 1* angiver de grundlæggende betingelser for intervention (d.v.s. at tredjemand indtræder i sagen ved siden af de oprindelige parter, uden at han – som ved adcitation – formelig er tilstævnet som medsagsøgt).

Efter ordlyden af den gældende bestemmelse i § 251 er det en betingelse for intervention, at tredjemands krav retter sig mod den sagsgenstand, hvorom processen føres. Som omtalt i betænkningen side 97 og 99 antages det imidlertid i praksis, at intervention kan tillades, selv om interventionens krav ikke retter sig mod sagsgenstanden, men alene er nært forbundet med de krav, som udgør sagsgenstanden. Bl. a. under hensyn til, at der ikke i praksis har vist sig nogen større trang til udvidelse af adgangen til intervention, har retsplejerådet dog ikke ment at burde foreslå nogen ændring af den gældende regel på dette punkt, jfr. betænkningens side 99.

Justitsministeriet finder det rigtigst, at der skabes udtrykkeligt lovgrundlag for den ovenfor nævnte praksis, og formuleringen af stk. 1, nr. 3, er derfor ændret i forhold til betækningsudkastet.

Til nr. 39.

Efter den gældende bestemmelse i § 260, stk. 2, kan en part i en borgerlig retssag bl. a. møde i retten ved »ægtefælle, beslægtede og besvogrede i anden grad i sidelinien eller nærmere« samt ved